

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

VI. Iacob. Sadol. Episc. Carpent. Petro Bembo, S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

perficendo praeficeram hyemem eam quae iam exacta est, in hoc
tempus sum valetudinis incommodo relictus. Quare aestatis
quoque huius vacationem postulo: nam inuenite proxima hyeme
constitui omnino reuerti ad Hortensium, omnesque in eo absol-
uendo adhibere & industriae nervos, & diligentiae meae. Lampri-
dium tecum multum esse, hominem dignum eis studiis, in quibus
semper magna cum laude versatus est, plurimum gaudeo: cui tu
quod testimonium eximia virtutis apud me das, non fuerat id ne-
cessarium: ego enim hominem satis bellè noui. Sed tamen mihi
fuit secundum: talium enim virorum mentione mirificè delector.
Lazaro nostro Bonamico rescripsi: eas tu curabis reddendas lite-
ras, cum illam quae addes salutem illi meis verbis. Itemque Colae-
tuo, & M. Antonio Michaeli, cuius mihi assidue viuunt memoria.
Tuque imprimis mi Bembè, si nos amaris, curabis valetudinem
tuam diligenter, atque ista animi tranquillitate ocioque perfrue-
re. Vale etiam atque etiam. Carpent. VI. Idus Maij, M.D. XXXII.

VI.

IACOB. S ADOL. EPISC. CARPENT. PE-
tro Bethbo, S. P. D.

COMMUNDM recognoueram librum de liberis rectè institutis
Cendis, daturus illum librariis describendum, ad teque postea
missurus, ut antequam exiret in manus hominum, tuo imprimis
iudicio penderetur, cum mihi nec opinanti nuntiatum iussit, homo
& laude virtutis & nobilitate praestans Reginaldus Polus, cras sta-
tum se Parauium proficisci, & si quid ad te vellem, me admonu-
it. Eam ego in crastinum diem expectabam. Sed talem hominem
qui periret nactus, quo meliorem, & certiorum ne optare qui-
dem potui, praecipitavi libri descriptionem: neque vnus manu
sua contentus, totusque nunc sum in ea diligentia atque cura, ut
is absoluat, (si modo assequi poterò) ad teque deferatur. Quem-
oro te mi doctissime Bembè, ita legas, ut persuasum tibi imprimis
habeas, me abs te opem expectare, non laudem. Scio quantum
tribuam & doctrinae, & iudicio tuo: iure utrumque quidem. Quis
enim est hac nostra aetate vno dignior, cui omnium bonarum
artium studiosi primas deferant? Sed amor ille tuus mihi perspe-
ctus & cognitus, quo me complecteris, interdum dubitare me
paullulum cogit, ne indulgentius agas mecum, quam mihi fortasse
expectat. Hoc ego vellem, & hoc te etiam rogo, ut ad meam
hanc lucubratiunculam perlegendam, eo animo accedas, quasi
mihi studeas obrectare potius, quam plaudere. Non enim du-
bito, si talem curam adhiberis, quin aliquot depræhensis subla-
bisque erroribus, liber splendidior & limatior prodeat. Sed hoc ni-
mum

C

mium vehementer te rogare, alienum esse videtur à fraterna nostra necessitudine: quæ ipsa per sese admonet utrumque nostrum, ut ead inter nos officia tribuamus, ac expectemus vicissim, quæ veritatem amicitie maximè confirmant. Equidem, si id tibi rectè fieri posse videbitur, ut aliorum quoque doctorum hominum de co iudicia exquiras, libenter concessero. Etiam ut describendum aliquibus des, si quis fortè extiterit, qui hanc & papyrus & operam velit perdere, quodd non nolet fortasse Gonzaga noster vir bonarum literarum sitientissimus. Sed ego ita tibi hoc permitto, si menda prius sustuleris, non scriptoris magis illa, quam autoris. Denique ut tuo periculo cuncta fiant. Nam ego in tua fide, benevolentia, humanitate, totus requiesco. Nigro meo dicas velim, accepisse me eius literas, quas desideras ad me ab urbe discedens, & eleganter & amicè scriptas. Quibus quod minus adhuc respondeam, certa causa est, quam oportuno tempore expositurus sum. Interea quidem ut me diligat, seque à me apprimè diligere sibi persuadeat, ab illo meis verbis petito. Lazaro nostro scribam aliquid, quamquam & parùm habeam temporis, & valdè sum occupatus: quæ res etiam facit, ut ad te quoque minus accuratè nunc scribam. Vale, III. Nonas Septembris, M.D. XXXII.

VII.

IAC. SADOLETUS EPISC. CARPENT.

Petro Bembo S. P. D.

NON scribo tibi, sero me accepisse tuas literas, (te quoque enim scire video id ipsum) cum, prius quæ missæ fuerant, in itinere ipso deperierint. Has quidem, quas accepi, scribo mihi fuisse iucundissimas. Nec tam me hercule ob eam rem, quod fortasse suspicari possit non nemo, nempe quodd te laudant, inquietans. Puto id quidem etiam aliquid esse: non tam enim iudico verrecundi esse hominis, & ipsa moderatio ne animi teporati, quam & insulsi & stupidi, talis viri approbatione & testimonio, qualis tu es, non delectari) sed ego ad animi mei lætitiarum palmarium esse in illis statuo, quod video te eorum sermonibus, qui de me honorificè loquantur, non secus ac tuus laudibus, ut tute ad me scribis, gaudere & triumphare. In quo agnosco non amorem solum, sed planè magnitudinem animi tuam, qui nisi esses ipse omnium laude cumulatus, non tam libenter faueres eorum famæ, qui quantavis ipsi laude virtutis floreat, te ipso tamen se contentur inferiores. Ego verò mi Bembo neque quibus ornatus sum virtutibus. scio: (nihil enim in me esse intelligo, quod magnopere spectandum predicandumue sit) & de te sentio idem quod sentio